

Ter nagedachtenis

September 2025

Hanneke van t Hul 02 december 1981 – 02 september 2025

November 2025

Jo Dassen 06 april 1943 - 09 november 2025

John Dam 16 september 1960 - 20 november 2025

Jan de Bruin 18 mei 1935 – 21 november 2025

Peter Spijkerboer 15 juni 1953 – 24 november 2025

T. van Nierop-v/d Laan 18 oktober 1946 – 26 november 2025

December 2025

Jelle Cuperus 17 februari 1939 – 02 december 2025

Xander Evers 15 november 1974 – 02 december 2025

Harm Bonder 26 maart 1937 – 02 december 2025

Walter Steverink 04 juli 1938 – 14 december 2025

Juul Cuypers 20 november 1948 – 19 december 2025

Geert Boot 17 oktober 1955 – 23 december 2025

Gerlof Oudega 29 januari 1938 – 29 december 2025

Januari 2026

Freek Arieze 15 november 1961 – 02 januari 2026

Wiel Rocks 02 april 1956 – 08 januari 2026

Nini van Dongen-de Paepe 27 april 1951 – 26 januari 2026

Februari 2026

Marc van Belkum 27 januari 1965 – 11 februari 2026

Nico van Dam 03 februari 1940 – 14 februari 2026

Steven Mathijssen 09 augustus 1948 – 20 februari 2026

Nel Eisenberger 16 november 1946 – 21 februari 2026

Gieneke van der Put 23 december 1950 – 28 februari 2026

Maart 2026

Marian Kamphuis-Nijkrake 28 oktober 1950 – 02 maart 2026

Henny Galesloot-van Eck van der Sluys 22 juli 1936 – 04 maart 2026

Paul Chaudron 29 juni 1952 – 16 maart 2026

Noortje Schrik-Grin 14 maart 1932 – 29 maart 2026

Sytse van der Veen 12 juni 2006 – 29 maart 2026

April 2026

Gregor Pompen 09 april 1937 – 20 april 2026

Dingeman Santbergen 27 november 1935 – 28 april 2026

Mei 2026

Martin Jansen 14 mei 1934 – 18 mei 2026

Rinke de Jong 19 maart 1931 – 24 mei 2026

Joke van Geloven 16 mei 1936 – 26 mei 2026

Magda van Druten 27 juni 1940 - 27- mei 2026

Gert Olthof 25 september 1947 - 2026

Ter nagedachtenis

Jo Dassen

Maastrichtenaar Jo Dassen was in de jaren zeventig een van de beste zwemtrainers van Nederland. Hij stond ook aan de wieg van de Swimmeet die nog steeds gehouden wordt. Dassen overleed onlangs op 82-jarige leeftijd. Onder zijn leiding behoorde de Maastrichtse Zwem & Polo Club (MZ&PC) destijds tot de top van de Nederlandse zwemwereld. Zijn pupillen bij de dames en heren van de Maastrichtse zwemploeg wonnen prijzen op het hoogste nationale niveau. Dassen was regelmatig assistent-coach bij de nationale selectie die trainde in Amersfoort. Hij stond later, midden jaren tachtig, aan de wieg van de internationale Swimmeet in Maastricht, met zwemmers op topniveau, die nog steeds plaatsvindt in de kerstperiode. Eind jaren zeventig was zijn functie als zwemtrainer niet meer te combineren met zijn internationale baan in de bouwwereld. Als betontechnoloog maakte hij wereldwijd naam met het ontwerpen en verbeteren van betonmengsels voor specifieke toepassingen bij extreme temperaturen, zoals in het Midden-Oosten.

John Dam

Het overlijden van John kwam voor ons als een shock en zeer onverwacht. ZIGNEA is John eeuwig dankbaar voor zijn enorme betrokkenheid. Hij heeft de masters mede op de kaart gezet, nationaal en internationaal. Altijd in ZIGNEA-outfit. John was jarenlang de kracht achter onze ZMC masterwedstrijd in Emmeloord en vertegenwoordigde onze belangen binnen de landelijke ZMC organisatie. Hij sloeg praktisch geen training over en zodra het kon was hij veelvuldig in het openwater te vinden. We gaan met dit verlies een vast baken binnen de masters missen.

Peter Spijkerboer

De Brabantse Dolfijnen uit Best heeft afscheid genomen van erelid Peter Spijkerboer, die op 24 november 2025 is overleden. Peter was een man van de club, 60 jaar lid. Begonnen met wedstrijdzwemmen; maar bij de oprichting van de waterpolotak werd hij een enthousiaste poloër. Hij heeft tientallen jaren op de badrand gestaan als zwem- en waterpolotrainer en conditietrainer voor volwassenen. Daarnaast was hij poloscheidsrechter op hoog niveau, vertrouwenspersoon voor DBD, begeleider van jonge trainers, beoordelaar van scheidsrechters en inzetbaar voor allerlei hand- en spandiensten. Ook heeft hij het jeugdwaterpolo bij DBD op de kaart gezet! Op zaterdagen is Peter meer dan 40 jaar trainer en begeleider geweest van de zwemgroep KansPlus. Dit zijn jongeren en volwassenen met een geestelijke of lichamelijk beperking. Voor zijn grote inzet voor DBD en KansPlus ontving Peter – uiteraard in het zwembad- in 2005 de koninklijke onderscheiding lid in de orde van Oranje-Nassau met de zwaarden. Ter ere van Peter is het interne waterpolotoernooi van DBD in januari naar hem vernoemd. Leuk weetje: op het logo van DBD draagt de kleine dolfijn op de waterpolocap “zijn” nummer 2.

Jelle Cuperus

Kort gekenschetst: een rooie rakker, fanatiek zeiler, schaatser en poloër. Altijd bezig met helpen en ondersteunen, of het nu zeilkampen waren, zwem- en waterpolo wedstrijden, volksdans demonstraties, (club)krantjes printen en rondbrengen of bezoekers rondleiden in het museum. Jelle heeft jarenlang enorm veel betekend voor DZ&PC, maar ook voor de KNZB. Heel, heel veel jaren was hij erg druk en intensief bezig in vele rollen. Zo was hij de centrale man tijdens zwemwedstrijden voor de technische kant van de elektronische tijdwaarneming. Door zijn enorme kennis van het systeem reisde hij stad en land af om overal ondersteuning te bieden bij gebruik van dit systeem. Begonnen als trainer van de dames waterpolo werd hij langzaam ook de centrale stimulator binnen de waterpolo afdeling in de rol van voorzitter.

Ter nagedachtenis

Gedreven als hij was verzorgde hij, vanuit zijn eigen hokje, niet alleen drukwerk voor DZ&PC, maar ook voor menige andere verenigingen en stichtingen uit Drachten en omgeving. Toen zijn hokje werd omgezet naar vergaderruimte, kreeg hij een “eigen” hoekje in het clubhuis, waar naast het drukwerk ook vele gesprekken werden gevoerd. Dit werd al snel betiteld als “Jelle’s verbanningsoord”. Allemaal jaloezie, zei hij altijd. Voor District Noord is hij vele jaren de competitieleider geweest. Ter ere daarvan wordt sinds 2018 in de finale van de regiobeker voor standaard heren teams gestreden om de Jelle Cuperus Cup. Jelle waardeerde dit enorm en vond het ook hartstikke leuk om daarbij te zijn als eregast van de stichting Waterpolo Fryslân. Hij heeft, zolang dat nog ging, ook zelf de cup uitgereikt aan de winnaars. De laatste jaren maakte hij zwembad de Welle, het Drachtster Museum, waar hij zich vooral met de digitalisering bezighield, de Lawei, waar hij zeer frequent de middagmatinee bezocht, en eigenlijk heel Drachten onveilig, want hij had namelijk een scootmobiel en die had maar 1 stand: snel. Iedereen wist dat Jelle snelheid boven nauwkeurigheid verkoos en we hielden er dan ook rekening mee. Op 8 oktober 2021 is Jelle tijdens de ALV, met heel veel stemmen, tot erelid verkozen. Jelle is tijdens de voorlaatste ONMK lange baan (mei 2025) nog komen kijken en onvoorstelbaar veel zwemmers en officials kwamen nog even kletsen en herinneringen ophalen. Na anderhalf uur was het wel genoeg, hij werd snel moe, zei hij. Ik bracht hem naar buiten, hij zetelde zich in de scootmobiel en zoef, weg was hij. Het was de laatste keer dat ik Jelle gezien en gesproken heb.

Xander Evers

In december 2025 is Xander Evers na een kort ziekbed overleden. Xander was lid van ZVL-1886 en heeft gestreden tegen een ziekte die zich niet direct liet zien, maar wel steeds meer zijn tol eiste. Naast zijn werk bij de Koninklijke Metaalunie was hij actief als official en begeleider van zwemmers. Bovenal was hij een ouder, die liefdevol en met veel interesse zijn beide zoons naar zwemtrainingen en wedstrijden begeleidde. Xander was een familieman die liefde voor zijn gezin combineerde met liefde voor de zwem- en hockeysport en met sportiviteit. Xander stond altijd klaar om te helpen en positief jonge sporters te begeleiden en motiveren.

Walter Steverink

Walter Steverink, geboren op 4 juli 1938, werd op 1 oktober 1990 lid van De Oostdobbers, de vereniging die later door de samenvoeging onderdeel werd van Hera’11. Binnen de vereniging heeft Walter zich jarenlang met grote toewijding ingezet, met name in zijn rol als penningmeester. Walter was iemand die zijn taken uiterst serieus nam. Vele avonden bracht hij door om de cijfers kloppend te krijgen. Kenmerkend was zijn zorgvuldige manier van werken: eerst alles nauwkeurig met potlood uitwerken, en pas wanneer hij zeker wist dat alles correct was, werd het met pen definitief gemaakt. Waar hij eerst alles op papier deed, maakte hij later ook de overstap naar de computer, zonder daarbij zijn precisie te verliezen. Voor zijn grote inzet en betrokkenheid werd Walter benoemd tot erelid van De Oostdobbers. Wij herinneren hem als een betrokken verenigingsman met een groot verantwoordelijkheidsgevoel en een warm hart voor de club. Wij zijn dankbaar voor alles wat hij voor de vereniging heeft betekend en zullen hem met respect blijven herinneren.

Ter nagedachtenis

Juul Cuypers

Op 19 december 2025 is geheel onverwachts erelid van ZPC LIVO Juul Cuypers is overleden.

Juul was de ex-vrouw van LIVO-mede-oprichter Herman ter Brugge en was net als Herman van het begin af aan nauw betrokken bij Z.P.C. Livo. Van 1970 t/m 1992 bekleedde Juul de positie van Penningmeester.

Geert Boot

Met groot verdriet hebben wij kennisgenomen van het overlijden van ons gewaardeerd lid Geert Boot. Na een moedig gedragen ziekbed is Geert op 70-jarige leeftijd van ons heengegaan. Geert blijft in onze herinnering als een actief en sportief master, die jarenlang met passie en doorzettingsvermogen deel uitmaakte van onze vereniging. Hij was niet alleen een gedreven sporter, maar ook zeer betrokken als jurylid. Zijn inzet, collegialiteit en enthousiasme maakten hem tot een geliefd en onmisbaar onderdeel van De Aalscholver. Zijn aanwezigheid en bijdrage zullen nog lang voelbaar blijven binnen onze vereniging.

Gerlof Oudega

Gerlof Oudega was oud-voorzitter van UZSC en een bepalende bestuurder binnen de Utrechtse zwemsport. Met visie en grote betrokkenheid zette hij zich in voor de ontwikkeling van de vereniging en de faciliteiten rond Zwembad De Krommerijn. Hij speelde een belangrijke rol bij het realiseren van de winteroverkapping in de vorm van een opblaashal en de professionalisering van de exploitatie van het zwembad. Zijn naam leeft voort binnen UZSC, onder meer via de naar hem vernoemde vrijwilligersprijs. Met zijn overlijden verliest de waterpolosport een betrokken bestuurder en warm clubmens.

Freek Arieze

Het nieuwe jaar was nog maar net begonnen toen De Snippen uit Ouderkerk aan de Amstel opgeschrikt werden door het plotselinge overlijden van Freek Arieze op 2 januari 2026. Een dag eerder wenste hij zijn waterpoloteamgenoten nog het beste voor het nieuwe jaar waarbij hij de hoop uitsprak spoedig weer een balletje te kunnen gooien en een wedstrijd te spelen. Freek groeide op in Ouderkerk aan de Amstel en is in zijn jeugd gaan waterpoloën bij De Snippen. Voor zijn werk verhuisde hij naar het buitenland waardoor hij stopte met waterpolo. Dit bleek een tijdelijk afscheid, toen Freek met zijn gezin weer terugkeerde naar Nederland pakte hij ook het waterpoloën weer op, uiteraard bij De Snippen. Jarenlang heeft hij vervolgens in Heren 4 gespeeld, het team dat later als Heren 3 verder ging. Zoals veel andere spelers was Freek ook actief als basisscheidsrechter, oftewel als “klokker” achter de jurytafel bij wedstrijden van andere teams. Ook bij het jaarlijkse Snippentoernooi in het Amstelbad te Ouderkerk was hij bijna elke editie aanwezig om een reeks wedstrijden te klokken. Naast waterpoloën hield hij ook van klussen; tijdens de uitvaartceremonie kwam tussen de daar getoonde beelden ook nog een foto voorbij van Freek met een aantal mede-Snippen, een paar jaar geleden gemaakt tijdens klusactiviteiten in en om ons clubhuis “De Spetter”. We zullen Freek missen. Als speler van Heren 3, als betrokken lid van onze vereniging en bovenal als mens. Freek Arieze is 64 jaar oud geworden.

Ter nagedachtenis

Wiel Rocks

Op 8 januari 2026 is geheel onverwacht Wiel Rocks op 69-jarige leeftijd overleden. Wiel was een sociale Masterszwemmer die zowel voor de leden in Gulpen als Maastricht een bekend gezicht was. Wiel zwom naast het sportief bezig zijn vooral ook voor de gezelligheid met mede-clubgenoten. Naast de reguliere trainingen was hij dan ook altijd te vinden bij clubkampioenschappen, seizoensactiviteiten en borrels. Met zijn jarenlange lidmaatschap bij ZV Mosaqua Gulpen en daarna bij MZ&PC zal hij worden gemist bij alle activiteiten waarbij we altijd op zijn deelname konden rekenen.

Marc van Belkum

Marc was de jongste van de Van Belkum-broers, in de jaren '80 en '90 bekend en ook berucht in de waterpolowereld. Bekend vanwege de manier waarop ze De Zijl/LGB (samen met LZ nu ZVL 1886) en Leiden op de kaart zetten. Alex (later ook bekend als vader van olympisch kampioen Iefke) om zijn vlamme schoten van een meter of zeven in de kruising. Stan om zijn weergaloze, onnavolgbare acties. En Marc? Als zijnde een ondefinieerbare mengelmoes van Alex en Stan. Ja, berucht waren ze zeker ook. Want ze konden weliswaar goed incasseren in het water, maar nóg beter uitdelen. Een andere grootste gemene deler was hun ongekende werklust. Ze smeten met hun krachten en energie en kleunden er elke training en wedstrijd vol in. Vooral Marc, ras- en werkpaard tegelijk. Als talentje van Z&PC Koudekerk ging ik regelmatig met mijn vader naar De Zijl kijken en dan vooral naar de Van Belkum-broers, die dingen met een bal konden waar ik alleen maar van kon dromen. Toen ik 16 jaar was maakte ik de overstap naar De Zijl en lag ik ineens tussen die Leidse iconen, waarvan Stan en Marc – vanwege hun witte punkharen, oorbellen en zwarte puntschoenen – ook buiten het water een opvallende verschijning waren. Met Marc, de jongste van het stel en ook maar drie jaar ouder dan ik, had ik automatisch de meeste connectie. Hij werd bij De Zijl liefkozend 'de kleine witte' genoemd, een afgeleide van 'De Witte Tornado', de bijnaam van fenomeen Stan. Het was mooi om mét Marc in je team te spelen. Zowel bij De Zijl als – later - bij het Nederlands team. Hij was zo'n speler waar je altijd op kon rekenen. Die voorop ging in de strijd en ook niet naliet om op z'n tijd een beuk(je) uit te delen. Alles om te winnen! Een UMV-tje hier, een UZV-tje daar plus een paar wedstrijdjes schorsing namen we af en toe maar op de koop toe. Met Marc was het in ieder geval nooit saai. Ook op de kant niet, want je kon onbedaarlijk met hem lachen. Ik herinner me talloze grappen, verteld met een Leidse rrrrrrollende R, gevolgd door zo'n bulderende lach waar je op den duur zelfs buikpijn van kreeg. Ja, Marc had ook veel humor. Nadat ik van De Zijl naar Polar Bears vertrok, maakte ik Marc ook mee als tegenstander. Nou, dat was bepaald geen pretje. Of zoals mijn (jongere) Polar Bears-ploeggenoot Bas de Jong het beeldend verwoordde: 'Mijn eerste kennismaking met de hoofdklasse was met de knie van Marc van Belkum'. Gelukkig mocht ik in het Nederlands team ook nog een aantal jaren mét Marc trainen en spelen. Met Marc aan je zijde traden we elke tegenstander, zelfs de onverslaanbaar geachte landen, toch onbevreesd tegemoet. Zo scheelde het een haartje of we hadden op de Olympische Spelen van 1992 in Barcelona de latere kampioen Italië gepakt. Marc is in zijn actieve periode als waterpoloër van grote waarde geweest voor De Zijl/LGB, voor Oranje en ook voor mij persoonlijk. Door naar Marc te kijken, met hem te trainen en met én tegen hem te spelen, ben ik zelf een betere waterpoloër geworden en heb ik uiteindelijk ook het Nederlands team gehaald. Daar heeft Marc zeker ook een belangrijk steentje aan bijgedragen. Net als aan tal van mooie verhalen en anekdotes waar hij een rol in heeft gespeeld. Daarom moest ik ook even een traantje laten toen ik hoorde dat die 'kleine witte' er niet meer is. En met mij ongetwijfeld vele andere oud-medespelers. Zelfs meerdere oud-tegenstanders die wel eens 'iets' van hem geïncasseerd hebben, zijn er ontdaan van. Dat zegt toch ook wel veel over hoe Marc voortleeft in onze gedachten. Ruwe bolster, blanke pit. Hard van buiten, zacht van binnen. Dat een van onze oude waterpolovrienden er veel te vroeg tussenuit is geknepen, doet simpelweg meer pijn dan al die 'tikkies' van hem in het water bij elkaar.

Ter nagedachtenis

Nico van Dam

Met het overlijden van Nico van Dam op 86-jarige leeftijd heeft de Nederlandse zwemwereld een betrokken bestuurder, bevlogen coach en internationaal gerespecteerd official verloren. Decennialang zette hij zich met toewijding in voor de ontwikkeling van de zwemsporten, zowel in Nederland als internationaal. Nico werd kort na zijn start in het onderwijs docent zwemmen op de HALO. Hij was een typisch voorbeeld van een praktijkdocent op de Haagse Academie. Hij combineerde een uitstekend docentschap aan een loopbaan in de sport. Nico was een graag geziene docent met veel technisch inzicht voor trainingsmethoden en een zeer gewaardeerde collega, ook in de sectie zwemmen van alle ALO's. Nico was van 1968 tot en met 1972 bondscoach van de Nederlandse zwemploeg. In die rol leidde hij het team tijdens de Olympische Zomerspelen 1972 in München. Zijn visie legde mede de basis voor verdere professionalisering van de sport. Naast zijn rol als bondscoach was Nico jarenlang actief binnen het bondsbestuur van de KNZB. In de jaren zestig, zeventig en een deel van de jaren tachtig droeg hij bij aan beleidskeuzes die richting gaven aan de groei van het zwemmen in Nederland. Ook internationaal drukte hij zijn stempel. Binnen de Ligue Européenne de Natation (LEN) was hij in de jaren '90 en '00 lid van de Technische Commissie (TSC). Daar werkte hij aan reglementen, toernooi structuren en de verdere ontwikkeling van het Europese zwemmen. Zijn kennis, gecombineerd met bestuurlijke ervaring, maakte hem tot een gewaardeerd gesprekspartner binnen de Europese sportwereld. Nico van Dam stond bekend als betrokken en altijd gedreven door het belang van de zwemsport. Dankzij zijn inzet hebben generaties zwemmers, coaches en bestuurders hun weg kunnen vinden en zich kunnen ontwikkelen. Met zijn overlijden nemen wij afscheid van een man die de Nederlandse zwemsport mede heeft gevormd. Zijn bijdrage aan de sport leeft voort in de structuren, teams en sporters die hij hielp ontwikkelen.

Steven Mathijssen

Met groot verdriet hebben wij afscheid genomen van Steven Matthijssen. Steven was gedurende tientallen jaren de drijvende kracht binnen onze vereniging en heeft met zijn tomeloze inzet, betrokkenheid en verbindende karakter een onuitwisbare indruk achtergelaten binnen W.Z.K. en haar voorgangers. Zijn verenigingsleven begon al op jonge leeftijd. Sinds 7 november 1957 was Steven verbonden aan de vereniging — eerst bij turnen en gymnastiek, later bij zwemmen en waterpolo. Vanaf 1962 stond hij officieel ingeschreven bij de KNZB als actief zwemmer en waterpoloër. Daarmee omvatte zijn lidmaatschap bijna zeventig jaar. Gedurende ruim vijftig jaar zette Steven zich onvermoeibaar in als vrijwilliger en bestuurder. Hij vervulde talloze functies binnen W.I.K. en later W.Z.K. Zo was hij onder meer commissaris van de zwemafdeling van W.I.K., secretaris van de vereniging, en één van de grondleggers van de fusie tussen W.I.K. en De Zilvermeeuwen waaruit W.Z.K. ontstond. Binnen W.Z.K.-Zwemmen en de omnivereniging bekleedde hij jarenlang functies als secretaris, penningmeester en voorzitter. Steven stond mede aan de basis van de huidige organisatiestructuur van de omnivereniging met haar lidverenigingen — een structuur die vandaag nog altijd het fundament vormt van onze vereniging. Ook aan de badrand en in het water was Steven niet weg te denken. Als waterpoloër en keeper, instructeur, scheidsrechter, competitieleider en bestuurder binnen de Kring Haaglanden Waterpolo betekende hij veel voor de sport en voor generaties sporters. Daarnaast bleef hij betrokken als secretaris van de Club van 100 van W.Z.K. Steven was bovenal een bruggenbouwer. In tijden van bestuurlijke uitdagingen bracht hij rust, overzicht en verbinding. Ook buiten de vereniging zette hij zich in voor de gemeenschap, onder andere in de strijd voor een nieuw zwembad, voor het behoud van de clubruimte en voor het bewaren van het collectieve geheugen van onze vereniging. Bij het 90-jarig bestaan van W.Z.K. werd Steven in 2018 benoemd tot erelid — een erkenning die hij meer dan verdiende. Met Steven verliezen wij een verenigingsman in hart en nieren, een bestuurder met visie, een bewaker van onze geschiedenis en

Ter nagedachtenis

bovenal een bijzonder mens. Wij zijn hem ontzettend veel dank verschuldigd en zullen hem met grote waardering blijven herinneren.

Nel Eisenberger

Nel was heel creatief, onder andere in beeldhouwen en schilderen. Ze ging ook graag naar Griekenland, maar liefst 65 keer, en nam daar soms een katje mee naar huis, want daar hield ze erg van. Zwemmen was eveneens haar passie, zowel in zee als bij OEZA. Daar nam ze op een gegeven moment het stokje over van Ton. In het begin stond ze alleen voor de groep, later samen met José, en daarna voegde ook Jolanda zich bij hen. Jarenlang gaf ze met veel plezier en passie zwemles op de woensdagochtend. Het laatste halfjaar ging het wat slechter en kreeg ze kwaaltjes, maar haar passie voor zwemmen was groot en ze wilde les blijven geven. Tot het laatste moment heeft ze dit gedaan. Na een ziekbed van enkele weken kregen we op 25 februari te horen dat Nel was overleden. Op maandag 2 maart namen we afscheid van haar. De woensdagochtendploeg mist haar. Nel was al sinds 1984 lid van OEZA; meer dan veertig jaar lang was zij een vertrouwd gezicht binnen onze vereniging. Vanaf 2015 zette zij zich ook als vrijwilliger in, en deed dat met een toewijding en enthousiasme waar wij als bestuur veel waardering voor hebben. Wij zijn dankbaar dat zij zo lang deel uitmaakte van onze vereniging.

Gieneke van der Put

Eind jaren '80 begon Gieneke, samen met haar man Jan, met het geven van zwemlessen bij Zwem- en Polovereniging Nautilus. Gieneke in het diepe en Jan in het ondiepe water. Gieneke hield samen met Jan al die tijd ook de administratie bij van het leszwemmen, waaronder de wachtlijst. Voor hun jarenlange inzet werden beiden benoemd tot lid van verdienste. Gieneke bleef lang verbonden aan de vereniging. Zo kwam zij samen met Jan, als donateur, regelmatig zwemmen tot haar gezondheid het niet meer toeliet. Zij bezocht waterpolowedstrijden van zoon Martijn en als trotse oma was zij bij de diploma-uitreikingen als een kleinkind het diploma behaalde. De betrokkenheid en liefde voor de vereniging van Gieneke (en die van Jan) zien wij terug in de drie kinderen van Jan en Gieneke. Alle drie gingen zwemles geven. Martijn is al vele jaren actief als webmaster en tevens lid van de polocommissie, waarvan de laatste jaren als voorzitter van die commissie. Wij zijn dankbaar voor de enorme inzet van Gieneke voor de vereniging

Marian Kamphuis-Nijkrake

In maart bereikte ons het verdrietige bericht dat Marian Kamphuis-Nijkrake, Lid van Verdienste van OZ&PC Oldenzaal, was overleden. Marian is 31 jaar als vrijwilliger actief geweest voor OZ&PC. Samen met haar man Jan was zij jarenlang een vaste waarde bij de zwemwedstrijden in Oldenzaal en de regio. Met haar inzet, betrokkenheid en enthousiasme heeft zij veel betekend voor onze vereniging. Marian werd door de kinderen opgegeven, toen er nieuwe officials gezocht werden. Ze vond het al snel zo leuk, dat ze ook haar man hiervoor enthousiast maakte. Zo werden de wedstrijden al gauw "gezinsuitjes". De kinderen in het water en pa en ma langs de badrand als official. Door hun gedrevenheid en accuratesse werden de officialtaken al snel uitgebreid. Marian zat vaak aan de jurytafel en haar man werd kamprechter. Ook de kinderen behaalden hun officialdiploma en zo kon het gebeuren dat er op het voorblad van een wedstrijd 4 Kamphuisjes vermeld stonden. "Door zo met het hele gezin op pad te zijn voor de sport, maakte dat we het altijd met heel veel plezier deden. We kregen in de hele regio leuke contacten met andere officials." Marian had veel fijne herinneringen bij OZ&PC, ze roemt de gemoedelijke en vriendschappelijke sfeer binnen de zwemafdeling. OZ&PC is een hechte club, waar je op elkaar kunt rekenen. Bijna elk weekend waren ze op

Ter nagedachtenis

pad voor OZ&PC. Door corona en de samenvoeging van Kring Overijssel en Kring Gelderland tot regio Oost, besloten ze definitief het witte tenue aan de wilgen te hangen.

Henny Galesloot-van Eck van der Sluys

Vraag je naar Henny? Dan is de eerste reactie: Altijd en prominent aanwezig. Je kinderen op zwemles, wat doe je dan? Nou vooruit dan zelf ook maar lid worden. En dan ook maar zelf baantjes zwemmen bij de senioren. Ja en heb je de smaak te pakken, dan ga je ook zwemlesgeven toch? Eerst bij de watergewenning en daarna vooral bij diploma A. Ook gaf ze zwemles aan oudere mensen die angst hadden voor diep water en ook bij het trimzwemmen. Trimzwemmen niet als conditieszwemmen maar met hulpmiddelen zoals wetbelts en halters. Iedere vrijdag eerste uur lesgeven, daarna zelf zwemmen en dan de kantine in voor een lekker bakkie koffie en na kletsen. Overal bij helpen was haar motto. Het mede organiseren van waterpolowedstrijden langebaanwedstrijden zwem- en avondvierdaagse. Ook was het Henny die, samen met haar man Co, in de vakantie een kamp organiseerde. Met een volgeladen Peugeot 504 (10 (zit)plaatsen?) rijden naar allerlei evenementen. Meer dan 30 jaar heeft ze zich voor alle activiteiten ingezet waarvoor ze ook terecht benoemd is tot erelid. Nadat haar gezondheid achteruitging moest Henny noodgedwongen hiermee stoppen. Henny was vanaf 1974 lid van Zwemvereniging Utrecht. Henny is 4 maart 2026 overleden. Heel dankbaar zijn we Henny voor alles wat zij voor de vereniging heeft betekend.

Paul Chaudron

Maandag 16 maart 2026 is ons ere-lid Paul Chaudron overleden. Paul was meer dan vijftig jaar als vrijwilliger verbonden aan ZVL-1886. Hij was als 'vader van de zwemafdeling', decennialang een vertrouwd gezicht voor generaties zwemmers. Paul stond altijd klaar om te helpen en had interesse in alle zwemmers en begeleiders. Decennia lang was hij actief in de zwemcommissie, als official, trainer (van de masters) en begeleider van het G-zwemmen. Vele keren was hij ook scheidsrechter bij de jaargangwedstrijden, die jaarlijks in Leiden worden georganiseerd. Landelijk was Paul ook zeer actief. Binnen de KNZB zat hij de Commissie Officials & Reglementen voor en was hij als scheidsrechter en official overal waar het nodig was. In 2012 mocht hij als official namens Nederland naar de Olympische Spelen in London. Daar zag hij Ranomi Kromowidjojo 2x goud zag winnen. Femke Heemskerk die ooit bij onze vereniging is begonnen won een zilveren medaille in de estafette. Paul was een echte ambassadeur van de zwemsport, iemand die stond voor sportiviteit en ambitie, maar vooral ook zorg voor elkaar en plezier in het water.

Noortje Schrik-Grin

Na een periode van afnemende gezondheid overleed 29 maart jl. Noor Schrik, erelid van zpc de Kanaalstreek (voorheen van zpc Stadskanaal), op 94-jarige leeftijd. Daarmee verloor de vereniging niet alleen één van haar langst lid-zijnde leden, maar ook een jarenlang gezichtsbepalend lid. In haar jeugdjaren zwom zij in Stadskanaal bij de voorloper-vereniging Neptunus, om daarna jarenlang bestuurlijk en uitvoerend in allerlei rollen actief te zijn binnen zpc Stadskanaal, zowel voor als na de eerste fusie in 1971 met SZ&PC. Vaak misschien meer op de achtergrond mede beleidsbepalend, maar zichtbaarder uitvoerend in allerlei rollen om en rond het bad, zoals tijdens de trainingen ("je kwam er niet in zonder melding bij mevrouw Schrik"), voor en om de zwemwedstrijden, maar ook bijvoorbeeld het beheer van clubtenues lag mede in haar handen. Daarnaast was zij veel gezien als supporterend moeder van 5 actief zwemmende en waterpolo- spelende kinderen. Daarbij was ze ook graag de drijvende kracht die zorgde voor de sociale cohesie binnen de vereniging. Er ging haast geen zwem- of waterpolo-toernooi voorbij, of

Ter nagedachtenis

zij werd met haar camper het middelpunt van verblijf voor de vereniging. Vervulde een moederrol voor jong en oud. Ofschoon ze de tweede fusie van háár zwemvereniging in 2023 feitelijk al niet bewust meer meemaakte, is de zwemsport in de regio en zpc de Kanaalstreek in het bijzonder haar veel dank verschuldigd en wenst haar nabestaanden alle sterkte. Noor rust zacht!

Sytse van der Veen

Als 9-jarig jongetje wordt Sytse lid van de waterpolotak van Z.P.V. de Grunte. Net als zijn moeder, zus en broer. Hij begint bij de jeugd, als speler. Zwemmen hoefde je Sytse niet te leren en het spel van waterpolo pakt hij snel op. Hij heeft zichtbaar plezier in het (fysieke) spel én de onderlinge relaties en gezelligheid. Al bij de jeugd laat Sytse zien niet bang te zijn voor de bal en een positie als doelman is een logisch vervolg. Dankzij zijn sterke spieren en snelle acties is hij al in de jeugdteams een luis in de pels voor de tegenstander. Niet zelden klinkt applaus voor Sytse vanaf de kant en tribune als hij een naar het oog onhoudbare bal toch tegenhoudt. Het kenmerkt Sytse. Naast een begenadigd speler, is hij ook een verenigingsman. In zijn tienerjaren meldt hij zich aan als trainer voor jeugdteams. Op zijn eigen wijze leerde hij jongere spelers de kneepjes van het waterpolovak, en bovenal wist hij zijn enthousiasme op hen over te brengen. En ook na de trainingen en wedstrijden was Sytse een graag geziene gast op de tribune of in de kantine. Al van jongs af aan liet hij van zich horen en mengde hij zich in de groep. Vaak als jongste, al straalde dat niet op hem af. De laatste jaren was Sytse doelman van Heren1. Maar eigenlijk was hij vooral allrounder. Want ook het veldspel vond hij leuk en zeker tijdens trainingen wisselde hij het doel steeds vaker af voor een bepalende positie in het veld. Als doelman stond (lag) Sytse altijd achter zijn team, en zwom zijn team voor Sytse. Nu staan we als vereniging om de dierbaren van Sytse. We zijn stil, aangeslagen en verdrietig. We denken terug aan de mooie momenten, zowel in het zwembad als daarbuiten. In Sytse missen we een kundig doelman, behendig veldspeler, maar bovenal een fijne waterpolovriend en verenigingsman. Rust zacht!

Gregor Pompen (20-04-2026)

Gregor heeft een indrukwekkende en lange geschiedenis binnen onze zwemvereniging en de gehele zwemwereld. Hij was een herkenbaar en vast gezicht tijdens trainingen, wedstrijden en borrels. Al vroeg was hij lid bij NZC (een van de voorgangers van Aqua-Novio'94), waar hij in het heren 4 team speelde bij het waterpolo. Toen in de jaren tachtig het masterzwemmen ontstond, was Gregor een Master van het eerste uur in Nederland en stond hij aan de wieg van onze eigen masterafdeling. In de jaren negentig haalde hij zelfs de Nederlandse Masterkampioenschappen naar Nijmegen. Hij was jarenlang een gedreven trainer en wist een hoop mensen te enthousiasmeren voor het masterzwemmen. Zo presteerde hij het om een grote groep op te trommelen voor de Gelderse Kampioenschappen in Winterswijk door simpelweg ook waterpoloërs te ronselen. Niet alleen als vrijwilliger en trainer had hij een rijk verleden, hij was zelf ook een uiterst verdienstelijk zwemmer. Decennialang was hij aanwezig bij masterwedstrijden in binnen- en buitenland, waaronder EK's en WK's. Hij behaalde vele medailles, zwom Nederlandse records en is opgenomen in de Hall of Fame van de Masters. Hij was met recht hét boegbeeld van het masterzwemmen in Nijmegen; de nestor. Zijn optimisme en doorzettingsvermogen werkten altijd aanstekelijk. Zelfs toen het fysiek minder met hem ging, bleef hij langskomen. Zo hebben we tijdens de kerstborrel van 2025 nog gezamenlijk geproost op het leven én het zwemmen. Het is en blijft vreemd om een zwembad binnen te lopen zonder dat Gregor er is. Hij was een man met een groot blauw zwimmershart.

Ter nagedachtenis

Dingeman Santbergen

In de plaats van op de tribune naar de zwemwedstrijden van zijn dochters te kijken, kon hij net zo goed meehelpen. Zo begon hij in 1977 eerst als tijdwaarnemer, daarna als kamprechter en later als voorzitter kamprechter. Ook gaf hij cursussen en leidde hij mensen op voor deze functies. Bij de ZRO afdeling zwemmen was hij ook actief. Van 1977-2012, was hij 34 jaar zwemofficial bij zo'n 500 wedstrijden, waarvan de laatste 25 jaar voorzitter kamprechter. Dit was zijn manier om een kleine bijdrage te leveren, zodat een grote groep kinderen een fijne en sportieve middag in het zwembad konden beleven.

Rinke de Jong

Op zondag 24 mei is Rinke de Jong op 95-jarige leeftijd overleden. Rinke werd geboren op 19 maart 1931 en heeft zich gedurende zijn lange leven op bijzondere wijze ingezet voor de zwemsport in Leiden. Rinke was erelid van ZVL-1886 en vervulde van 1973 tot het einde van de jaren tachtig de rol van voorzitter van LZ'1886. In deze periode speelde hij een belangrijke rol in de ontwikkeling van de vereniging welke voortkwam uit de fusie tussen zwemverenigingen LZC en Sleutelstad in 1971. Hiermee werd een belangrijke basis gelegd voor de huidige zwemsport in Leiden. Daarnaast maakte Rinke deel uit van het bestuur van de Stichting ter bevordering van 'Zwemondericht in Leiden en Omgeving', waar hij zich inzette voor goed en toegankelijk zwemonderwijs. Rinke wordt herinnerd als een rustig en respectvol bestuurslid. Rinke was een vertrouwd gezicht langs de kant van het bad. Met zijn grote liefde voor waterpolo was hij vaak in het zwembad te vinden, eerst om zijn eigen kinderen te ondersteunen, maar al snel als toezienend oog op zijn kleinkinderen. Altijd aanwezig, vaak op de achtergrond, genoot hij zichtbaar van jong en oud die samen het spelletje speelden. Ook de afgelopen jaren bleef hij een trouw bezoeker van ledenvergaderingen en belangrijke waterpolowedstrijden van de vereniging. Rinke droeg de vereniging een warm hart toe en zijn betrokkenheid en toewijding zullen in dankbare herinnering blijven.

Joke van Geloven

Joke was vanaf 1974 lid van OZC'57. In alle jaren dat ze lid is geweest heeft Joke zich op verschillende manieren ingezet voor de vereniging. Buiten dat zij zelf jaren heeft gezwommen, waren ook haar man, kinderen en verschillende kleinkinderen actieve zwemmers bij ons. Tijdens haar lidmaatschap heeft Joke, als vrijwilliger, veel verschillende taken ingevuld. Van het geven van trainingen en lessen, tot het welkom heten bij het boek en tijdwaarnemer bij zwemwedstrijden. Joke had altijd tijd voor een gesprek en was vol humor en plezier. Ze had de gave om met iedereen van jong tot oud oprecht contact te kunnen hebben. Al was het maar heel even, er kwam altijd een goed gesprek of een grapje. Door alle inzet in de 52 jaar dat ze lid was van de zwemvereniging is ze dan ook zeer terecht gehuldigd tot erelid van OZC'57. De bokaal die ze ter ere van haar 50 jarig lidmaatschap heeft mogen ontvangen, heeft direct een prominente plaats in de huiskamer gekregen. Ook al kon ze helaas niet meer komen zwemmen, ze bleef altijd betrokken.

Ter nagedachtenis

Gert Olthof

Gert was een geboren Needenaar en een echte Achterhoeker, bekend om zijn uitgesproken mening. Al op jonge leeftijd was hij ondernemend; zo organiseerde hij op zijn zestiende een eigen disco in zijn geboortedorp. Zijn vader, monteur en liefhebber van snelle motoren, sleutelde zelfs aan een Formule 1-auto. De passie voor motoren zat duidelijk in de familie, de appel viel niet ver van de boom. Begin jaren zeventig kwam Gert voor de liefde vanuit Amsterdam naar UZSC op voorwaarde dat tandarts Gerlof Oudega zijn gebit zou renoveren – wat ook gebeurde. Bij de club begon hij als keiharde midvoor van H1. Later maakte hij deel uit van een hecht vriendenteam, waarvoor hij initiatieven nam zoals de aanschaf van een teambus met bar en later een verlengde limousine voor uitwedstrijden. Het team bracht vele jaren door in zijn huis in Savoyaardse stijl in Frankrijk waar werd geklust en geskied. Ook richtte hij de Vuile Velg op, een clubje motorliefhebbers, vooral UZSC'ers, die op motoren door Europa, de VS en Zuid-Afrika toerden. Na zijn actieve sportloopbaan was Gert enige tijd trainer/coach van H1. Op zijn kenmerkende manier was hij een strenge, duidelijke trainer, die het seizoen stevast begon met een nachtelijke dropping in de Biesbosch. Sommige leden zetten zo hun vraagtekens bij deze aanpak. Om in zijn levensonderhoud te voorzien, startte Gert eerst een surfschool in Hank en later een skireisbureau. In de Franse Alpen ontpopte hij zich bovendien als projectontwikkelaar en bouwer van chalets, eveneens in Savoyaardse stijl. Veel UZSC'ers raakten verslingerd aan surfen en boekten ook via zijn reisbureau hun skiweken in Les Trois Vallées. Gert benadrukte graag hij dat hij nog nooit écht had gewerkt, tot hij een succesvol bedrijfsleider van ons Zwembad De Krommerijn werd. In het begin van de jaren 90 stond hij mede aan de basis van de ballon, die in de wintermaanden over het buitenbad werd gezet, en later bij de bouw van het tijdelijke bad. Hij zorgde ook voor een prachtige strandtent die dienstdeed als clubhuis en tegenwoordig nog steeds gebruikt wordt in Ter Apel. Enkele jaren geleden bedacht hij nog de aanleg van beachvolleybalvelden op het terrein van het zwembad, die er daadwerkelijk kwamen. Geen idee was hem te gek. Gert hield van vrouwelijk schoon, mooie en snelle auto's en motoren, whisky, maar bovenal van zijn UZSC. Hij was de cultuurbewaker van zijn "cluppie", waar hij altijd duidelijke ideeën over had en zich volledig voor inzette. Binnen UZSC en de Stichting die het zwembad exploiteerde, was hij een niet te missen erelid. Een lid dat volgens hem onvoldoende bijdroeg aan de club noemde hij spottend "lapneus" en daar kon hij of zij het dan mee doen. Zijn vaste en vertrouwde plek aan de stamtafel in het clubhuis bleef door zijn ziekte al enig jaren onbezet, en zal na afgelopen vrijdag voorgoed leeg blijven. Een trieste gedachte, maar in onze herinnering zal hij daar altijd zitten. Want zoals gezegd om Gert kon en kun je niet heen. Rust zacht lieve clubgenoot.